

[Elna Munch.]

er kommunal; jeg synes, det var en Opgave for Københavns Kommune at overtage denne Institution.

Man hører jo ogsaa om, at der føres Processer om Lægehonorarer. Jeg finder det imidlertid meget uheldigt, at Lægehonorarers Berettigelse kun kan prøves for Retten. I meget grelle Tilfælde, hvor det drejer sig om Tusinder af Kroner, kan det være, at Folk drister sig til at gaa til Retten, men ikke, naar det drejer sig om mindre Summer, som dog maaske er uforholdsmæssig høje for den paagældende. Jeg har derfor foreslaaet Oprettelsen af et Raad, der kunde skabe en særlig let Adgang for Befolkningen til at faa Rimeligheden af Lægehonorarer prøvet uden at behøve at lade det komme til Søgsmaal og uden at udsætte sig for de overmaade store Besværigheder og den økonomiske Risiko, der er forbundet med en offentlig Retssag. Allerede dette, at Sagerhøjstet ikke kan undgaas i Retssager, og at man risikerer at maatte betale Sagens Omkostninger, virker afskrækkende paa mange, hvortil endvidere kommer, at Rets-sager trækker saa uhyre længe ud; i den Tid, der gaar, inden Sagen bliver afgjort, maa man regne med, at der vil være et spændt Forhold mellem Lægen og Patienten, og dette er dog neppe heldigt. Jeg tror derfor, at et saadant Raads Virksomhed efterhaanden vilde skabe en almindelig Opfattelse af, hvorledes Lægehjælp rimeligt bør honoreres; og en saadan Opfattelse vilde Lægerne sikkert rette sig efter. Den højtærede Indenrigsminister mente ikke, at Tiden er inde til at fastsætte Takster, og det tror jeg heller ikke. Men Ministeren anførte, at der vilde fremvokse et stigende Krav om noget saadant; og jeg er da af den Anskuelse, at man netop gennem et Raad som det af mig foreslaaede kunde skabe en Prisregulator, en Basis for en senere Foranstaltning som den af den højtærede Minister antydede; og det glæder mig, at den højtærede Minister regner mit Mindretalsforslag for en af de Muligheder, der vil blive drøftet.

Mindretalsændringsforslaget til § 25 regner jeg for en logisk Konsekvens af, at man i det hele taget tolererer Kvaksalveri indenfor bestemte Grænser. Det maa da være saaledes, at det maa være Værgen, der afgør, om de paa en eller anden Maade umyndige skal kunne behandles af Kvaksalvere.

I Motiverne til §§ 25—28 staar der:

„Man har fulgt Mindretallets Ændringsforslag til § 26“.

Dette er dog kun delvis Tilfældet. Det hedder i § 26:

„Den, der uden at have Autorisation som Læge behandler en Person for veneriske Sygdomme i smittefarligt Stadium, Tuberkulose eller anden smitsom Sygdom, straffes med Hæfte eller med Fængsel i indtil 1 Aar, ...“.

Her har Mindretallet foreslaaet, at der efter „Sygdom“ tilføjes: „, som er Genstand for vederlagsfri Behandling“. Denne Passus er ikke medtaget i Lovforslaget; og jeg vil tro, at den er ret nødvendig. For det kan vel ikke være Meningen at straffe for Behandlingen af alle smitsomme Sygdomme. Hvis man f. Eks. vil regne Forkølelse med til saadanne, vil man ramme mange Ikke-Læger, som efter Evne og ofte med Held søger at helbrede for denne Sygdom; og det vilde dog være sørgeligt, om de var udsat for Hæfte eller Fængsel for saadan nyttig Virksomhed. Det blev i Gaar fremhævet, at det ærede Medlem Hr. Ulrich var saa udmærket til at kurere sine Bekendte, og jeg kunde godt tænke mig, at det ærede Medlem med de vidtrækkende huslige Egenskaber, han selv hævder at være i Besiddelse af, kunde lave en udmærket Kamillete til at helbrede nærmere og fjernere Bekendte med under en Forkølelseepidemi. For denne samfundsnyttige Virksomhed vilde jeg dog nødig se det ærede Medlem i Fængsel.

§ 19 bestemmer, at en Læge straffes med Bøde eller Hæfte, hvis han

„træder i Samarbejde med Lægfolk, som tager syge i Kur, paa en Maade, der er egnet til at bibringe Almenheden den urigtige Forestilling, at Behandlingen sker efter Lægens Anvisning eller paa hans Ansvar“.

Efter at Lovforslaget er blevet offentliggjort, har der været rejst en Diskussion i Pressen om den paagældende Paragraf af Chiropraktikerne, som følte sig særlig ramt deraf. For saa vidt jeg har forstaaet det rigtigt, er det, Chiropraktikerne vil opnaa, at de kan træde i Samarbejde med ansete Læger for at faa deres Behandling kontrolleret; men man mener, at Lægerne ikke tør indlade sig paa Samarbejdet af Frygt for Loven. For saa vidt der er et virkeligt effektivt Samarbejde mellem Lægen og den paagældende Chiropraktiker, tænker jeg ikke, at Lægen risikerer noget ved den nævnte Paragraf. Men i alle Tilfælde mener jeg, at man bør forme den saaledes, at Misforstaaelse er udelukket. Som Regel opfattes Chiropraktikernes Behandlingsmaade som bestaaende i Prygl. Chiropraktikerne benægter, at dette er rigtigt; de hævder, at de i Amerika faar en 2-aaarig Uddannelse i deres Specialfag, og at Behandlingen i nogen